

klarere. Men det er jo kun en ubetydelig Bemærkning. Regler for Bankers Likvidation tror jeg, det er absolut nødvendigt at have i en Banklov, saa længe vi ikke har faaet en ny Konkurslov. Loven af 25. Marts 1872 er saa forældet, at det ikke alene af de af den ærede foregaaende Taler nævnte Grunde kun er ubetydelige Boer, der bliver behandlet efter Konkursloven. Det er kun en Hjulmager i en Landsby og andre Landsbyhaandværkere og ganske smaa handlende, der kan være Tale om at behandle efter Konkursloven. Dens Regler kan ikke uden alt for store Tab anvendes i Boer, hvor der overhovedet er betydelige Midler, der skal udloddes. Er der det, maa man forlade dens Regler og lave privat Likvidation, og det maa vi blive ved med med Bankerne, indtil vi faar en Konkurslov, der svarer til Nutidens Forretningsliv.

§ 17 kan jeg tiltræde. § 18 ogsaa, idet jeg dog maaske maa gøre den Bemærkning, at det bliver meget svært for Bankinspektøren at udfylde den Opgave, man giver ham: som Regel mindst hvert andet Aar at revidere samtlige Banker. For Resten synes jeg, der er en underlig Modsigelse i disse Ord „som Regel mindst“. For „som Regel“ siger, at det behøver ikke at være helt hvertandet Aar, og „mindst“ siger, at det skal endda være noget tiere. Haanden synes at have rystet lidt, da disse Ord blev skrevet, og har det nu ikke været Frygten for, at det er et vel stift Krav, at alle Banker skal revideres hvert andet Aar? Ikke at jeg ikke ønsker, det skulde ske, for det er saamænd bedre, at de underkastes Inspektørens Tilsyn hvert Aar, men kan det overhovedet overkommes? Det bliver Spørgsmaalet. — Saa findes der i Slutningen af § 18 en Bestemmelse, som jeg ønsker at fremhæve, fordi jeg finder den overordentlig god. Det er den, at den Tavshedspligt, som paahviler Bankinspektøren, dog ikke skal udelukke ham fra at henlede en Banks Opmærksomhed paa Tilfælde, hvor en af Bankens Skyldnere har betydelige Forpligtelser overfor andre Pengeinstitutter. Det vilde ogsaa være alt for galt, hvis man vilde paalægge Bankinspektøren en saa vidtgaende Tavshedspligt, at han, naar han saa, at en bestemt Forretningsmand aabenlyst var Bedrager, idet han aabnede sig Kreditter i saa mange Banker, at det tilsammen var uforholdsmæssigt, skulde lukke Øjnene og ganske rolig se paa, at Bankerne led deres Tab. Det er heldigt

at give ham den Ventil for hans Tavshedspligt, som her er foreslaaet.

§§ 19 og 20 giver mig heller ikke Anledning til Bemærkninger, hvilket betyder, at jeg helt kan tiltræde dem.

I § 21 kommer vi saa til Forslaget om at oprette en stor Fond til Dækning af Tab for Banker, der er kommet i Vanskeligheder. Maa jeg derom sige, at der staar her, at det paahviler „enhver privat Bank“ aarlig at bidrage med $\frac{1}{2}$ pro mille o. s. v. til denne Fond. Men hvad skal da Nationalbanken? (*Erhvervsministeren* [Stauning]: Den er ogsaa privat). Er den da indbefattet derunder? (*Erhvervsministeren* [Stauning]: Ja, i Modsætning til Andelskasserne). Ja, saa er jeg for saa vidt tilfredsstillet, som Nationalbanken altsaa er inddraget derunder. Man kunde jo ellers godt sondre imellem Nationalbanken og private Banker, men det er altsaa ikke det, der har fundet Sted her. Saa har jeg kun den mildere Bemærkning at gøre, at det forekommer mig at være for lidt, at Nationalbanken skal bidrage med $\frac{1}{2}$ pro mille af dens samlede Gældsforpligtelser ligesom — jeg maa altsaa sige: de andre private Banker. Man maa nemlig huske paa, at det i høj Grad vil aflaste Nationalbanken for Byrder, som ellers ifølge dens oktrojmæssige Forpligtelse til at støtte vort Erhvervsliv og holde Finanserne her i Landet i Orden paahviler den, hvis denne Fond træder i Virksomhed og udfolder sig paa en Maade, som faar Betydning; thi ellers er det jo Nationalbanken, der maa træde i Virksomhed paa dette Omraade. Jeg tror ogsaa, at hvis man skal oprette en saadan Fond, hvad jeg ikke principielt skal modsætte mig, maa man overfor de Forpligtelser, som kommer til at paahvile den i Forholdet til Banker, der er kommet i Vanskeligheder, sondre mellem Tilfælde, hvor der foreligger ligefremme Bedragerier fra de paagældende Banklederes Side, og saa saadanne Tilfælde, hvor det er Konjunkturerne eller andre Forhold, som Bankens Ledelse ikke har været Herre over, der har forvoldt Tabene, naar man da ikke fra deres Side, som har stiftet eller ledet Banken, i det hele har udvist en saa ufor-svarlig Letsindighed, som man i visse Tilfælde har udvist. Hvis man f. Eks. starter en Bank paa den Maade, at man til Direktør vælger den, der tilbyder sig for den billigste Pris, kan man ikke bagefter blive overrasket over, at denne Mand tømmer Banken, for han har altsaa gjort Regning paa andre Indtægter end de lovlige. Men altsaa, nogen Sondring maa der vist indføres her.